

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630;
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com

CUVÂNTUL ROMÂNESC *de Wellington*

Revistă Parohială, Nr.3, luna Septembrie 2013

Programul liturgic pe luna Septembrie 2013

- ❖ 1 Septembrie 2013: Duminica a 10 –a după Rusalii: Începutul anului nou bisericesc; Vindecarea lunaticului; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sf. Liturghie;
- ❖ 8 Septembrie 2013: Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci; Nașterea Maicii Domnului; Convorbirea lui Iisus cu Nicodim; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sf. Liturghie;
- ❖ 14 Septembrie 2013: Sâmbătă: Înălțarea Sfintei Cruci; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sf. Liturghie;
- ❖ 15 Septembrie 2013: Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci; Luarea Crucii și urmarea lui Hristos; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sf. Liturghie;
- ❖ 22 Septembrie 2013: Duminica a 18 –a după Rusalii; Pescuirea minunată; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sf. Liturghie;
- ❖ 28 Septembrie 2013: Sâmbătă: Conferință pan-ortodoxă; ora 09:00 Sf. Liturghie; ora 11:00 debutul conferinței; ora 16:00 Vecernia.
- ❖ 29 Septembrie 2013: Duminica a 19 –a după Rusalii; Predica de pe munte – Iubirea vrășmașilor; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sf. Liturghie.

Din Cuprins:

- ❖ Despre Ierarhie;
- ❖ Sărbători în Septembrie;
- ❖ Mărturisiri contemporane;
- ❖ Evenimente Parohiale;
- ❖ Învățăături duhovnicești;
- ❖ Jurnal de gospodină;
- ❖ Povestea vorbeii;
- ❖ Colțul copilăriei;
- ❖ Sfatul Medicului;
- ❖ Meditații.

"Prin ce își va îndrepta tânărul calea sa? Prin păzirea cuvintelor Tale... Mai mult decât învățătorii mei am priceput, că la mărturiile Tale gândirea mea este. Mai mult decât bătrânii am înțeles, că poruncile Tale am căutat." (Psalmul 118. 9, 99 – 100)

Tinerețea este vârsta putinței și a neștiinței, iar bătrânețea este vârsta științei și a neputinței.

Între aceste două hotare se desfășoară viața noastră de conștiință. Pentru că în copilărie nu prea simțim povara ce apasă pe umerii noștri, iar la ceasul plecării noastre din lumea asta spre casa noastră din ceruri, noi suntem povară pe umerii altora.

Dar când începem să înțelegem că avem un rost în lumea asta trecătoare, că avem datorii de îndeplinit, conștiința noastră se trezește și ne trezește la realitate. Suntem tineri, dar un pic neputincioși. Dar creștem în putere în fiecare zi și mintea noastră începe să cuprindă lumea pas cu pas până când într-o zi o vom fi străbătut de la o margine la alta.

Sunt copil acum și mă bucur în fiecare clipă de copilăria mea, pentru că părinții mei au grijă de mine. Îmi place să mă joc și să alerg, să descopăr lucruri noi și minunate și să învăț lucruri multe, parte în joacă, parte în serios. Nu contează că mă îmbolnăvesc sau că am vreo lipsă, pentru că cine mi-a dat viață, are grijă de mine, chiar dacă eu nu știu sau nu pot să zic ceva. Și dacă părinții mei, purtători de grijă, fac aceste lucruri în fiecare zi, ca eu să mă bucur de copilăria și de tinerețea mea, înseamnă ca asta trebuie să facă ei: asta e datoria lor! Deci, să aibă grijă de mine! Am mai crescut un pic și odată cu vârsta am mai învățat ceva. Merg la școală și îmi place să învăț. Îmi place când învățătorii mei mă laudă și mă străduiesc să arăt cât mai mult că știu. Și pe bătrâni vreau să îi uimesc cu învățătura mea!

Și fără să-mi dau seama, cresc și din copil mă fac adolescent și deja am ajuns la vârsta când știu tot și nu mai am nevoie să mă învețe nimeni nimic. Câteodată însă, deși nu-mi place, trebuie să cer sfatul părinților mei în chestiuni majore legate de viață. Dar uite că, în sfârșit, s-a produs minunea! M-am făcut om mare, mi-am întemeiat o familie cu ajutorul lui Dumnezeu și acum am și copii! Cine mai e ca mine!?

Respectându-mi obiceiul, într-o zi, de dimineață, vreau să ies afară să mă joc, să alerg, să fac tot ce-mi trece prin minte și să nu-mi fac griji de nimic, pentru că e cineva care trebuie să aibă grijă de mine, că doar e datoria lor. Dar..., cerul se desface în două deasupra mea și pământul îmi fuge de sub picioare... Unde e copilăria mea? De ce nu mă mai mângâie nimeni pe cap? De ce nu-mi spune nimeni ce e rău și ce e bine? De ce trebuie acum să am eu grija altora? De ce să învăț eu copiii mei ce e rău și ce e bine? De ce să am eu grija lor? De ce nu mai e viața mea cum a fost demult?

Și cineva-mi strigă în șoaptă: "Tu ești acum cum erau părinții tăi pentru tine! Ai fost copil, dar nu știai ce e în inima părinților tăi. Acum însă a venit vremea să simți și tu ca un părinte! Dar să nu uiți c-ai fost copil!" Și eu îi spun: "Cum am fost? Încă mai sunt! E dreptul meu!" Și iar îmi spune: "E dreptul tău să fii părinte! E dreptul lor de-a fi copii!". "Dar...", zic eu. "Dar tu ai fost ca ei și vei fi ca cei bătrâni. Lasă-i, dar, să se bucure și ei de copilărie, cum te-ai bucurat și tu. E dreptul lor cum a fost și dreptul tău!". "Și eu ce fac? Unde mă-ndrept?". "Dacă ai făcut și vei face ce îți spun, vei face numai binele și voia lui Dumnezeu și îți vei îndrepta calea spre El". "Bine. Dar tu cine ești? Care îți este numele?". "Cum? Nu mă cunoști? Cu mine ai trăit din fragedă pruncie și nici după moarte nu te voi părăsi. Trebuie să mă știi!". Și am început să caut printre amintiri, încă din copilărie, să aflu numele celei ce vorbea cu mine. Și l-am aflat!!! "Acum îți știu numele: Tu ești, CONȘTIINȚĂ!!!"

Și rostindu-i numele, ea a tăcut. Dar atunci au început să răsunе în mintea mea cuvintele Domnului meu Hristos: "Cine vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie... că Eu sunt Calea, Adevărul și Viața!" Deci, dacă sunt tânăr, trebuie să mă lepăd de mine, purtând grija altora, ca să-mi pot îndrepta calea și viața și să-L urmez pe Domnul și Dumnezeul meu în lumea asta, până va veni vremea să plec din ea. Doar lepădându-mă de mine însumi și slujind prin aproapele pe Mântuitorul, voi ajunge să pricep mai mult decât învățătorii și să înțeleg mai mult decât bătrânii.

Și mi-am văzut în continuare de viața mea, făcând ce credeam eu că e bine și împlinindu-mi datoriile de fiecare zi. Dar, după o vreme, când ședeam jos pe o bancă la umbra unui nuc bătrân, cu bastonul lângă mine, privind în oglinda unei bălți ce se afla în fața mea după o ploaie, străjuit de arcada unui curcubeu, am văzut un chip cu părul alb, barba căruntă și fruntea încrețită de vreme și l-am salutat: "Ziua bună, moșule!". Dar nu mi-a răspuns. Iar când vorbeam eu, vorbea și el. Și am auzit iarăși o voce, pe care mai demult în tinerețe, am cunoscut-o: "Ce mai faci? Îl cunoști pe moșul ăsta?". "Eu sunt bine!", am răspuns. "Dar pe moș nu îl cunosc.". "Moșul ăsta ești tu!". "Dar când m-am schimbat atât?". "În timpul scurt ce l-ai avut la îndemână să-ți îndrepti calea și viața către Dumnezeu. Dar, spune-mi! Câte nu ai făcut din ce trebuia și puteai să faci? Și câte ai făcut din ce nu trebuia și nu ți se cădea să faci? L-ai ascultat și L-ai iubit pe Dumnezeu?"

Atunci am început să plâng... Și Conștiința mi-a dat pace, iar eu am nădăjduit spre Dumnezeu!

Dumnezeu să ne înțeleptească pe toți și să ne ajute să ne îndreptăm calea copilăriei, a maturității și a bătrâneții, prin păzirea cuvintelor Lui, pentru ca din CONȘTIINȚĂ să ne facem nu Judecător, ci Prieten.

Preot Nicolae Floroiu

DESPRE IERARHIE

După ce în numerele trecute am prezentat Învățătura de Credință Ortodoxă în privința însușirilor Bisericii, iată că acum este momentul să vorbim și despre Ierarhia bisericească, de origine Apostolică, prin care se menține actual și se împărtășește oamenilor Harul Sfântului Duh.

***Ce așezământ are Biserica prin care asigură succesiunea apostolică?**

Biserica își asigură succesiunea apostolică prin ierarhia bisericească.

***Ce obârșie are ierarhia bisericească?**

Ierarhia bisericească harică sau sacramentală își are originea în însăși preoția sau Arhieria lui Hristos, Arhiereul nostru în veac la Tatăl (Evr. 4, 14; 5, 5-6; 7, 16-17, 21, 24-27; 8, 1, 6; 9, 10). Acesta, după ce a chemat pe cei 12 Apostoli să-L urmeze (Matei 10, 1-4) și mai apoi pe cei șaptezeci (sau șaptezeci și doi, Luca 10, 1), le-a dat puterea arhieriei sau preoției prin Duhul Sfânt și prin ei urmașilor acestora în Taina Hirotoniei: **"Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și eu pe voi. Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duhul Sfânt! Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute!"** (Ioan 20, 21-23), pentru mântuirea oamenilor și a lumii: **"Și apropiindu-Se Iisus, le-a vorbit lor zicând: Datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ. Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă. Și iată, Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului. Amin."** (Matei 28, 18-20) **"Și le-a zis: Mergeți în toată lumea și vestiți Evanghelia la toată făptura! Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui; iar cel ce nu va crede, se va osândi"** (Marcu 16, 15-16), investindu-i în acest sens cu toată puterea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii: **"Și iată, Eu trimit peste voi făgăduința Tatălui Meu; voi însă, ședeți în cetate până ce vă veți îmbrăca cu putere de sus"** (Luca 24, 49; Fapte 1, 13-14; 2, 1-4), pentru a fi iconomi ai Tainelor lui Dumnezeu (I Cor. 4, 1) în Biserica Sa. Apostolii și apoi urmașii lor, episcopii și prin ei, preoții și diaconii, își au locul lor bine precizat în constituția Bisericii, căci: **"Nimeni nu-și ia singur cinstea aceasta, ci dacă este chemat de Dumnezeu ca și Aaron"**, zice Sfântul Apostol Pavel (Evr. 5, 4); **"Și El (Iisus Hristos) a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții binevestitori, pe alții păstori și învățători, spre desăvârșirea sfinților, la lucrul slujirii, spre zidirea Trupului lui Hristos"** (Efes. 4, 11-12). Comunitatea Bisericii este organizată ierarhic. Biserica face deosebire între păstori și turmă, cler și popor, „împreună slujitori sau lucrători cu Dumnezeu” (I Cor. 3, 9).

***Câte trepte are ierarhia bisericească?**

Ierarhia bisericească are trei trepte: diaconi (Fapte 6, 3-6; I Tim. 3, 8-12), preoți (Fapte 14, 23; 15, 2, 4, 6, 22-23; 20, 17; I Tim. 5, 17; Tit 1, 5) și episcopi (Fapte 20, 28; I Tim. 3, 1-7), legați între ei, dar deosebiți unii de alții. Aceste trei trepte sunt mărturisite atât de Sfânta Scriptură, cât și de Sfânta Tradiție. Faptele Apostolilor ne istorisesc pe larg alegerea și hirotonirea celor șapte diaconi (Fapte 6, 3-6), iar Sfântul Apostol Pavel pomenește des de ei și le dă îndrumări ca în Scrisoarea I către Timotei (3, 8, 12). Sfântul Pavel și Sfântul Barnaba hirotonesco preoți prin cetăți (Fapte 14, 23); Sfântul Apostol Pavel așază episcopi: pe Timotei în Efes și pe Tit în Creta (I Tim. 4, 14; II Tim. 1, 6; Tit 1, 5). Numirea de episcop (supraveghetor) și aceea de presbiter (bătrân) erau, la început, egale și se întrebuintau una în locul celeilalte. Așa se numesc episcopii și presbiterii din Efes și Filipi (Fapte 20, 28; Filip. 1,1). Dar gradele lor nu erau egale și în lucrarea lor. Deosebirea între episcop și presbiter se vede limpede în

Epistola I către Timotei, unde se spune că Timotei avea, ca episcop, drepturi mai mari decât presbiterii: de a supraveghea cultul, învățătura (II Tim. 2, 2), de a administra averea bisericească, de a conduce Biserica (I Tim. 5, 1-2, 14-20), de a hirotoni preoți (I Tim. 3, 1-10; 5, 22), de a distinge pe preoții vrednici și de a pedepsi pe cei nevrednici (I Tim. 5, 17, 19, 20). Amestecul termenilor de episcop și presbiter se datorează faptului că episcopii erau și bătrâni (presbiteri), iar presbiterii (bătrânii) erau și supraveghetori (episcopi). Presbiterii sunt urmașii celor 70 de ucenici (Luca 10, 1), ajutători și delegați ai episcopilor în săvârșirea misiunii lor în Biserică. Cele trei trepte ale ierarhiei bisericești sunt legate între ele prin același har al preoției, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel către Timotei: „Nu fii nepăsător față de harul care este întru tine, care ți s-a dat prin Proorocie, cu punerea mâinilor mai-marilor preoților” (I Tim. 4, 14; II Tim. 1, 6). Sfântul Clement Romanul, Sfântul Ignatie Purtătorul de Dumnezeu, Sfântul Policarp și alții mărturisesc cele trei trepte ale ierarhiei și susțin că fără aceasta (ierarhie) nu este Biserică.

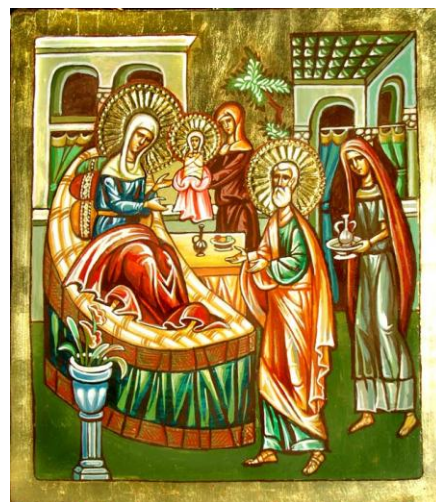
****Care e cea mai mare autoritate în Biserică?***

*Cea mai mare autoritate în Biserică sunt episcopii ca urmași direcți ai Sfinților Apostoli, despre care Sfântul Pavel zice în Scrisoarea I către Corinteni (12, 28): **“Și pe unii i-a pus Dumnezeu în Biserică, întâi pe apostoli, al doilea pe prooroci, al treilea pe învățători...”**. Fericitul Teodoret al Cirului, lămurind textul din I Timotei 3, 13, spune că «pe cei ce se numesc acum episcopi, îi numeau atunci Apostoli, cu trecerea timpului numele de Apostol s-a rezervat însă Apostolilor cu adevărat, iar cel de Episcop s-a dat celor numiți odinioară Apostoli». Sfântul Ciprian susține că fără episcop nu e Biserică. Episcopul este centrul puterii duhovnicești și capul văzut al Bisericii dintr-o anumită regiune. Sinodul episcopilor este autoritatea cea mai mare a Bisericii dintr-o parte a creștinătății, iar Sinodul Ecumenic este autoritatea cea mai înaltă a Bisericii Ortodoxe.*

În finalul scurtei noastre expuneri, să meditam puțin la cuvintele Mântuitorului adresate Apostolilor și prin ei urmașilor lor: Episcopi, preoți și diaconi, dar și nouă celor de azi:

“Cine vă primește pe voi, pe Mine Mă primește și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.”(Matei 10. 40)

Maicii Domnului doreau cu ardoare un copil și că Maica Domnului a fost rodul rugăciunilor, lacrimilor și frângerilor inimii părinților ei, un rod al îndurării lui Dumnezeu, un copil dorit, cerut și dobândit prin rugăciune. Un copil cu o chemare dumnezeiască pe umeri: chemarea de a fi mama care a dat trup de om lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Și așa a venit pe lume aceea ce a fost, este și va fi, fiica Părintelui Ceresc, Mama Fiului și Mireasa Duhului Sfânt, Împărăteasa tuturor Sfinților, sprijinitoarea păcătoșilor, atotputernică ajutătoare și rugătoare pentru toți oamenii, Maica îndumnezeirii și mântuirii noastre a tuturor, mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită decât Serafimii, căreia rugându-ne, îi zicem: "Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi. Amin".

9 Septembrie, Sfinții Părinți Ioachim și Ana

Dreptii Ioachim și Ana au fost părinții Maicii Domnului și strămoșii Domnului Iisus Hristos. Este drept, că în Sfânta Scriptură nu găsim nimic despre ei, dar tradiția creștină a descoperit multe știri adevărate, în scrierile necanonice, ce înfloreau la începutul creștinătății, în jurul Bisericii.

Din tradițiile sfinte cu privire la părinții Maicii Domnului aflăm că aceștia erau drepti înaintea lui Dumnezeu și că bogați fiind ei, la toată sărbătoarea luau două părți din averea lor, o parte o dădeau săracilor, iar pe cealaltă o dădeau lui Dumnezeu, adică Bisericii.

Dar însoțirea acestor Sfinți s-a ținut multă vreme, prin dumnezeiască voință, cu nerodire de prunci, ca să se arate și puterea darului lui Dumnezeu. Că a naște pântecelul cel neroditor și sterp este puterea Harului Dumnezeiesc. Deci, petrecură ei într-o însoțire, neavând fii, cinzeci de ani și încă nu deznădăjduiau, aducându-și aminte de Sfântul Patriarh Avraam și soția lui, cinstita Sara, care la bătrânețe a născut un fiu, pe Isaac, după făgăduință. Dar la această vrednicie nu au ajuns, până ce nu au rugat pe Dumnezeu, în amărăciunea sufletului lor, cu mult post și rugăciune.

Deci, s-a dus Ioachim cu daruri la Ierusalim, la un praznic mare, arhiereu fiind atunci Isahar, dar arhiereul n-a voit să-i primească darurile, ocărându-l pentru nerodire; asemenea și un evreu a ocărât pe Ioachim, zicându-i: "De ce apuci înaintea mea, sau nu știi că nevrednic ești să aduci cu noi daruri, de vreme ce nu ai lăsat seminție în Israel?".

Și a plecat Ioachim foarte întristat și rușinat și defăimat de la praznicul acela și de mahnire nu s-a întors la casa sa, ci s-a dus în pustie și s-a rugat lui Dumnezeu patruzeci de zile și striga către Dumnezeu cu lacrimi, ca să-i dea lui rod pântecelui. Asemenea și Ana, în casa și grădina sa, se ruga lui Dumnezeu. Și i-a auzit pe dânsii Domnul și a trimis pe îngerul Său, binevestindu-le lor nașterea Maicii Domnului, care a și fost spre mântuirea a tot neamul omenesc.

14 Septembrie, Înălțarea Sfintei Cruci

În pragul anului nou bisericesc, la scurt timp după nașterea Maicii Domnului, prăznuim Înălțarea Sfintei Cruci, două praznice ce sunt ca două izvoare de putere duhovnicească în evlavia Bisericii noastre ortodoxe. Dar, pe măsură ce ne apropiem de praznicul Crucii ne dăm seama că Crucea pe care o sărbătorim este de fapt lemnul Crucii pe care Domnul Iisus Hristos a fost răstignit, pentru mântuirea noastră.

Precum se știe, cinstirea Sfintei Cruci începe din vremea Apostolilor: "Iar mie, să nu-mi fie a mă lăuda, decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine și eu pentru lume" (Gal. 6, 14); așa scria Sfântul Apostol Pavel galatenilor, vorbind de taina Crucii. Iar în altă parte, tot el adaugă: "Cuvântul Crucii pentru cei ce pier este nebunie, iar pentru noi cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu." (1 Cor. 1, 18). Cu această cinstire față de taina Crucii au străbătut creștinii tot timpul prigoanelor, trei sute de ani, până la vremea când a venit la Roma, marele Constantin împăratul.

Vremea marelui împărat, la rândul ei, a fost pentru creștinătate ca o adevărată naștere din nou a evlaviei, față de Sfânta Cruce, moștenită de la Apostoli. Mai întâi împăratul Constantin însuși s-a încreștinat, printr-un semn ceresc ca și Pavel Apostolul pe drumul Damascului și anume prin arătarea semnului Sfintei Cruci, în amiaza zilei, pe cer, alcătuită din stele și cu îndemnul din stele alcătuit: "Învinge prin aceasta!" Deci, văzând în aceasta un semn dumnezeiesc, împăratul porunci meșteșugarilor lui și făcând o cruce mare din aur și din pietre scumpe, după chipul ce se arătase, porunci ca acest semn să meargă înaintea oștilor sale. Deci luptându-se cu oastea lui Maxențiu, marele Constantin intră biruitor în Roma (312). Și așa a plecat din Galia ca un păgân; după biruința de la Podul Milvius, pe Tibru, Sfântul Constantin intră în Roma, hotărât pentru Crucea lui Hristos și libertatea creștinilor, dând edictul din Milan, la 313.

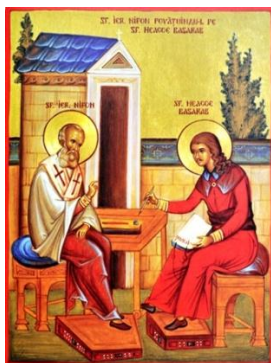
Un alt fapt de sporire a evlaviei către Sfânta Cruce, fără de asemanare, a fost descoperirea la Ierusalim, tot în acest timp, a lemnului Crucii, pe care a fost răstignit, pentru noi, Hristos Domnul. Se știe că ajuns singur stăpânitor peste toată împărăția romanilor, marele Constantin a trimis pe maica sa, Sfânta Elena, în Țara Sfântă, cu multă avere, spre cercetarea și înnoirea sfintelor locuri și spre căutarea lemnului Crucii Domnului. Deci, pe când se săpa pământul pentru temeliiile marilor biserici a Învierii Domnului, din dumnezeiasca orânduire, s-au aflat nu departe de Sfântul Mormânt, trei cruci, adică Crucea lui Hristos și cele două cruci pe care au pățimit tâlharii. Și nu numai crucile, ci și piroanele le-au aflat. Deci, neștiind împărăteasa și întrebându-se care să fi fost Crucea Domnului, s-a arătat prin minunea ce s-a făcut cu o fecioară moartă ce o duceau la îngropare, că a înviat-o cu puterea Crucii lui Hristos, nearătând celelalte cruci nici un semn de minune. Și s-a închinat împărăteasa și a sărutat-o și împreună cu ea tot poporul. Și neîncăpând tot poporul să se închine, s-a rugat mulțimea ca măcar să o vadă și să fie binecuvântată. Și s-a suit, atunci, fericitul Macarie, patriarhul Ierusalimului, pe un amvon înalt și a ridicat cinstita Cruce a Domnului, binecuvântându-i cu dânsa, pe care văzând-o poporul, a început a striga: "Doamne miluiește-ne!". Și a fost descoperirea aceasta a Crucii Domnului ca o zguduire a întregii creștinătăți și de atunci au început călătoriile în Țara Sfântă și în fiecare an praznicul Sfintei Cruci la 14 Septembrie. Firește, de la această dată, lemnul Sfintei Cruci a fost împărțit în părțile mici și trimis la diferite biserici. Dar, ca "Putere a lui Dumnezeu", Crucea Domnului își păstrează în lume taina și lucrarea ei, vie și întreagă.

Ea rămâne cel mai înalt Altar al celei mai înalte Jertfe: dumnezeiasca Jertfă a Răscumpărării lumii întregi și a noastră a tuturor, o dată pentru totdeauna, în veci și de-a pururi.

Acestei "Puteri a lui Dumnezeu" i se spune: "Crucii Tale ne închinăm
Stăpâne și sfântă Învierea Ta o lăudăm și o mărim".

26 Septembrie, Sfântul Voievod Neagoe Basarab

Fericitul Voievod Neagoe Basarab a fost vlăstar domnesc, născut într-o familie evlavioasă de creștini. Tatăl său era din neamul Basarabilor, iar mama sa, temătoare de Dumnezeu, se trăgea din familia Craioveștilor. Neagoe a fost unul din cei patru copii ai părinților. Înrăurit de credința maicii sale, a deprins din fragedă vârstă învățăturile mântuitoare și virtuțile credinței ortodoxe. Pentru că a cunoscut viața îmbunătățită a părinților de la Mănăstirea Bistrița Vâlcii, ctitorie a străbunicilor săi, tânărul Neagoe s-a străduit să adune ca o albină din nectarul și dulceața Sfintelor Scripturi și a Sfinților Părinți, care-l vor ajuta mai târziu la alcătuirea scrierilor sale și la conducerea poporului dreptcredincios spre multe împliniri. Deci, această Mănăstire a devenit școala duhovnicească pentru evlaviosul voievod. Providența a făcut ca în acele vremuri la Mănăstirea Bistrița să fie retras marele Patriarh Nifon al Constantinopolului, chemat în Țara Românească, pe la anul 1502, de voievodul Radu cel Mare pentru a reorganiza și întări viața bisericească. De la Sfântul Ierarh Nifon, mărinimosul și bine-credinciosul Voievod Neagoe, a deprins taina rugăciunii isihaste, evlavia și trezvia sufletului, învățătura și înțelepciunea lui Hristos, dobândind înalt spor sufletesc și deslușind comorile duhovnicești atât de viu prezente în obștea fraților acelei Mănăstiri.

Înzestrat cu daruri intelectuale deosebite, prealuminaul Neagoe și-a agonisit mai toată știința lumii și cultura teologică a timpului său. De aceea, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, iubitorul de Hristos Neagoe, în anul 1512, a fost chemat la demnitatea de Voievod al Țării Românești, deși el a refuzat această cinste cu smerite cuvinte: „Puneți altul pe carele veți vrea, dimpreună și cu sfatul nostru, iar pe mine mă iertați, că nu voi fi”. Poporul însă, cunoscând vrednicia lui, l-a rugat să accepte dregătoria, și numai după multe stăruințe fericitul „Neagoe se plecă glasului lor și luă coroana și schiptrul a toată Țara Românească. Și îndată făcu judecată și dreptate între oameni”. Sfântul Voievod s-a arătat chibzuit și bun organizator al țării, drept aceea toți mulțumeau lui Dumnezeu pentru domnia lui, că s-au învrednicit a vedea și a avea domn ca acesta. Astfel domnia Sfântului a fost un răstimp de liniște și prosperitate, într-o vreme când greutățile apăsau asupra Țării și Bisericii. Sfântul Neagoe a iubit pacea cum spuneau cei din timpul său: „cu toți vecinii a fost împăcat”. Sfântul Voievod Neagoe Basarab, în credință și iubire de Dumnezeu, în dreptate și smerenie, cinstind amintirea învățătorului său, Sfântul Ierarh Nifon, a adus în Țara Românească Sfintele sale moaște de la Mănăstirea Dionisiu din Muntele Athos, împăcându-l în chip minunat cu prigonitorul său, Radu cel Mare.

Sfântul Neagoe a rămas în memoria poporului român și a tradiției Ortodoxe prin opera sa intitulată „Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie”. Este prima creație de valoare universală a literaturii române, un adevărat testament duhovnicesc, pedagogic, filozofic și enciclopedic. În același timp, învățăturile sale sunt o adevărată lecție de pedagogie morală și spirituală, un adevărat cod de comportament ființial și demnitate umană pentru toate timpurile. Dar nu numai aceste învățături ni le-a lăsat moștenire măritul voievod, ci și multe mănăstiri, biserici și așezăminte în țara peste care a domnit timp de nouă ani, între care cea mai strălucită este Mănăstirea Argeșului, pe care Gavriil Protul, din Sfântul Munte, a numit-o pentru măreția ei, Sionul Românesc. În scurta sa viață pământească de domnitor, Voievodul Neagoe Basarab, a fost socotit de toată lumea moștenitorul de drept al tradițiilor imperiale bizantine, iar în această calitate a ajutat toate popoarele creștine ortodoxe aflate sub stăpânirea semilunei, plătindu-le datoriile, reparând multe mănăstiri și biserici și înzestrându-le cu cele necesare. În ziua de 15 septembrie 1521, Sfântul Voievod Neagoe Basarab s-a mutat în veșnicele locașuri ale lui Dumnezeu, unde a primit cununa cea neveștejită a slavei Sale. Dumnezeului nostru slavă! Amin!

MĂRTURISIRI CONTEMPORANE

La capătul lumii am găsit Ortodoxia

Vă prezentăm povestea doamnei K., care, după 40 de ani de la primul contact cu Ortodoxia și după multe peregrinări prin lume, (re)găsește credința și primește Sfântul Botez acolo unde se aștepta mai puțin: la capătul lumii.

„Călătoria mea către Ortodoxie pornește în Constantinopol. Când aveam zece ani, mama s-a hotărât să-și viziteze tatăl, pe bunicul meu, și m-a luat cu ea în Istanbul. Orașul în care ea se născuse, în care petrecuse o copilărie cam tristă și din care fugise cu un marinar irlandez la 17 ani. Mama se născuse dintr-un tată grec și o mamă franțuzoaică. Era botezată ortodox. Însă după ce s-a căsătorit cu tatăl meu, un irlandez romano-catolic, și-a urmat soțul în religia lui și ne-a botezat pe mine și pe frații mei în biserica catolică, în care am crescut fără a ști nimic despre Ortodoxie.

Când aveam zece ani, mama s-a hotărât deodată să facă ceva diferit și neașteptat, ceva ce, peste ani, avea să-mi schimbe viața în cel mai adânc sens: într-o dimineață de duminică, mama m-a luat să-mi arate biserica ei. Am ajuns la biserica greacă târziu, așa că am intrat în mijlocul slujbei; dar nici măcar o singură privire acuzatoare nu s-a întors către noi. Așa ceva ar fi fost de neimaginat în parohia catolică unde mergeam de obicei. Am înaintat puțin și totul mi se părea atât de neobișnuit, atât de viu, atât de diferit de rigoarea și ordinea din bisericile catolice.

Eram copleșită. Totul îmi părea strălucitor și poleit cu aur. Îmi amintesc veșmintele preoților, vocile lor, cântările, mirosul de tămâie, sunetul ca de clopoței al cădelniței, icoanele care mă făceau să simt că sfinții sunt și ei acolo cu noi. Peste tot în jurul meu simțeam viață, trăire. Mă simțeam absorbită cu totul în acel curent pe care niciodată nu îl simțisem în biserica catolică unde, asemenea celorlalți, stăteam cuminte în băncuțele ordonate și răspundeam sec preotului la timpul convenit.

La sfârșitul Sfintei Liturghii, mama m-a împins ușor în față către preot pentru a primi anafura. Înainte de a-mi întinde bucățica de pâine, părintele m-a privit câteva clipe și a rostit în șoaptă câteva cuvinte pe care nu le-am înțeles. O binecuvântare, o scurtă rugăciune, care m-a urmat în lunga mea călătorie de la un capăt la altul al lumii până când, după 40 de ani, am ajuns acasă.

Acel moment probabil nu a durat mai mult de câteva secunde, dar s-a imprimat în adâncul meu pentru totdeauna. Nu l-am înțeles, dar i-am simțit importanța, ca o intuiție a ceva definitoriu, esențial, care va veni cândva.

Vacanța noastră s-a încheiat și m-am întors cu mama în Anglia la viața noastră. Nu am mai intrat niciodată într-o biserică ortodoxă și nici măcar nu m-am mai gândit la acea zi. Am fost educată în școli catolice, începând cu gimnaziul și terminând cu institutul pedagogic. Nu îmi aduc aminte să mă mai fi întrebat vreodată în acei ani de educație religioasă despre Ortodoxie.

Dar credința și apropierea mea de biserica catolică în care fusesem crescută s-a diluat cu timpul. M-am îndrăgostit și m-am căsătorit tânără. Am călătorit mult și chiar am trăit în câteva țări. Religia nu era o preocupare majoră pentru mine. Atunci când s-au născut copiii mei, i-am botezat totuși, după tradiție, în biserica catolică. Anii au trecut. I-am numărat în țări, în continente, în valize, în case schimbate, în prieteni câștigați sau pierduți, în doruri și în noi începuturi, până când am luat o decizie care nu se anunța cu mult diferită de altele asemănătoare. O nouă călătorie, o nouă țară, o nouă casă. Mai departe decât oricare alta de până atunci: Noua Zeelandă.

Atunci când emigrezi, pătrunzi de fapt într-o lume nouă. Cred că într-un fel experiența emigrării te face să privești mai atent cine ești și cine îți dorești să fii. Te confrunți cu tine într-o lume cu totul străină pe fondul căreia toate trăsăturile se accentuează. Nuanțele devin mai clare, întrebări nerostite în confortul emoțional de acasă, te împing acum spre căutări mai adânci. Nevoia de sens, de adevăr, de identitate e mai mare atunci când ești “străin”. Într-o dimineață ca oricare alta, am deschis computerul și pentru prima dată am căutat Ortodoxia. Am sorbit din cafea gândindu-mă că într-o țară atât de îndepărtată și secularizată căutarea mea cu siguranță nu va duce nicăieri. Nu mică mi-a fost mirarea să

aflu nu numai că există biserici ortodoxe în Noua Zeelandă, dar și o mănăstire care se afla la 30 de minute de mers cu mașina de casa noastră. În următoarea Duminică am pornit acolo cu fiica mea adolescentă, așa cum mama făcuse cu mine cu ani în urmă. Mănăstirea este atât de frumoasă! Aflată pe malul râului Ohau, la poalele unui deal împădurit, se ivește brusc ca un miracol în dreapta drumului șerpuitor. Când am pătruns în mica bisericuță de lemn, a fost un moment care nu poate fi spus în cuvinte. Am fost pur și simplu transportate într-o altă lume. O lume care nu aparținea nici unui timp, nici unui spațiu. Veșnică. Am re trăit acel moment din biserica din Constantinopol: aceeași uimire și recunoaștere a prezenței lui Dumnezeu. Eram doar noi două și trei monahi care cântau minunat la strună. Ni se părea că cerul se deschisese deasupra noastră. Când după Dumnezeiasca Liturghie am mers să luăm anafura, părintele ne-a întrebat dacă suntem botezate ortodox. Iar noi deja știam că în curând vom fi. Simțeam că am găsit în sfârșit adevărata credință care lipsise din viața mea atâta timp.

Am devenit ortodoxă împreună cu cei doi copii ai mei câteva luni mai târziu. Cred acum că am ajuns aici la capătul lumii pentru a găsi esența ei”.

A consemnat și tradus în limba română, Ioana Michael

EVENIMENTE PAROHIALE

Luna August a fost una de mare încărcătură duhovnicească pentru Parohia noastră. Și totul a început din ziua de Duminică, 28 Iulie 2013, ultima Duminică din lună, când familia părintelui Nicolae a fost binecuvântată de Dumnezeu, cu nașterea celui de-al treilea copil, o fetiță de 4,3 kg, care va primi la Botez numele de Ana-Maria.

În zilele de Sâmbătă 3 și 10 August, cu participarea activă a câtorva credincioși râvnitori, s-a făcut curățenie la Biserică, pentru pregătirea Hramului. Apreciem foarte mult efortul depus și mulțumim din toată inima celor ce s-au ostenit pentru curățenie, rugând pe Dumnezeu să le dea sănătate și binecuvântare!

Joi, 15 August 2013, la Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, am avut deosebita bucurie a împreună-slujirii în limbile română, engleză, greacă și sârbă, cu părintele Meletios, de la Mănăstirea Greacă “Sfinții Arhangheli” din Levin. Pe lângă credincioșii români ortodocși din Parohie, ne-au bucurat cu participarea și câțiva credincioși ortodocși greci de la Levin. La slujbă a luat parte și părintele monah Sava, care a cântat la strună în limbile greacă și engleză, realizând o frumoasă armonie cu cântările liturgice în limba română. După slujbă, s-a servit prânzul în Centrul Pastoral Misionar “Preot Gheorghe Speranță”.

Sâmbătă, 17 August 2013, Sfânta noastră Biserică a fost împodobită cu un obiect de mobilier făcut din lemn masiv de domnul Florin Boncea din Hamilton, cu toată dăruirea și dibăcia proprie unui meșter iscusit și adus personal la Wellington, ce va servi de acum înainte ca Proscomidiar în Sfântul Altar. Mulțumim mult și Dumnezeu să-i răsplătească străduința!

Duminică, 18 August 2013, într-un cadru deosebit și într-o atmosferă de aleasă sărbătoare, cu oaspeți de seamă și cu aproape 100 de credincioși participanți, s-a sărbătorit Hramul Parohiei noastre. Am fost onorați de vizita părintelui Mircea Corpodean de la Auckland, Protopopul Ortodox Român al Noii Zeelande, însoțit de câțiva credincioși, alături de preoții Ljubomir Kudric de la Biserica Ortodoxă Sârbă, Stanley Nield de la Biserica Ortodoxă Antiohiană și preotul Paroh Nicolae Floroiu.

Sfânta Liturghie s-a slujit în limbile română, engleză, sârbă și greacă, în prezența unui număr impresionant de credincioși ortodocși români, greci, sârbi, ruși, dar și creștini englezi de alte confesiuni. Spre finalul Sfintei Liturghii am fost onorați să primim vizita doamnei Annette King, Membru în Parlament, însoțită de domnul Paul Eagle, Consilier local. După încheierea Sfintei Liturghii, a vorbit părintele Corpodean despre însemnătatea pericopei evanghelice cu înmulțirea pâinilor, a credinței și a încrederii în Dumnezeu, Care ne cheamă la trăirea unei vieți care

nu se rezumă numai la mâncare și băutură sau la conducerea după imboldurile trupesti. În finalul cuvântului, părintele Protopop a transmis urările și binecuvântarea Arhierească a Prea Sfințitului Părinte Mihail, Episcopul Ortodox Român al Australiei și Noii Zeelande.

A vorbit apoi părintele Stanley despre locul deosebit pe care Maica Domnului îl are și trebuie să-l aibă în Cultul Ortodox în general și în viața fiecărui om în special.

Doamna Annette King ne-a bucurat cu rostirea unui mic discurs în care a felicitat Comunitatea Ortodoxă Română pentru organizarea făcută, evocând și bunele relații care au fost și sunt între Români și Autorități.

Părintele Nicolae a adresat mulțumiri tuturor celor prezenți pentru participare și pentru primirea călduroasă de care s-a bucurat dumnealui și familia, precum și pentru strădania Comunității de a-l face să se simtă acasă, urând tuturor ca bucuria pe care Dumnezeu i-a dăruit-o în ultima perioadă, să le fie bucuria cea de fiecare zi.

S-a servit apoi prânzul în Centrul Pastoral Misionar "Preot Gheorghe Speranță", cu bucate tradiționale românești, într-o atmosferă de frățietate cu toți și între toți și cu imensă bucurie.

Duminică, 25 August, am aflat cu bucurie că domnul Dragoș Mihăilă lucrează la alcătuirea unui web-site pentru Parohia noastră și cu ajutorul lui Dumnezeu, va fi gata în viitorul apropiat.

Mulțumim din suflet tuturor pentru tot efortul depus pentru organizarea Hramului și pentru strădania de a uni Comunitatea noastră! Dumnezeu să binecuvânteze cu sănătate și darurile Sale cele bogate pe cei ce iubesc podoaba Bisericii, a casei Lui!

ÎNVĂȚĂTURI DUHOVNICEȘTI

Creștinul ortodox, care este deosebit de necredincios, trebuie să trăiască fără a săvârși păcate, ca un prieten al lui Dumnezeu, dușman al diavolului și ca un părtaș al lui Hristos, prin Sfintele Taine. Deci, lepădând faptele întinericului și înșelăciunile diavolului, fiind curat și cuvios, iubitor de Dumnezeu și rugându-se mereu, să zică: "Tatăl nostru, Care ești în ceruri". Ca nu cumva, cu nevrednicie, numindu-L Tată pe Dumnezeu, să-L supere pe El. Ci să-L slăvească pe Tatăl ca un fiu credincios și ascultător. Și ca un slujitor, să se teamă de Domnul său. Că zice Domnul: "Dacă voi Mă numiți Tată, atunci unde este slava Mea și cinstea la voi? Iar dacă Mă chemați Domn, atunci unde este frica voastră de Mine?". De aceea, să petrecem cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste. Să-L cinstim cum se cuvine ca pe un Tată și să ne temem de El ca de Domnul. Să ne aducem aminte de păcatele noastre și să plângem pentru ele, fără însă a deznădăjdui. Și așa, curățindu-ne sufletele, să ajungem la Hristos!

"Copiii mei, nu neglijați să strigați zi și noapte către Dumnezeu, implorând bunătatea Tatălui, iar El, în mărinimia Sa, vă va da ajutor din cer, învățându-vă, până veți cunoaște ce este bine... Dumnezeu se va îndura de cel ce urmează aceste învățături și îi va da focul nevăzut care va mistui toată necurăția lui. Duhul lui se va curăța; apoi Duhul Sfânt va sălășlui într-însul și Iisus va rămâne cu el și astfel se va putea închina lui Dumnezeu cum se cuvine." (Sfântul Cuvios Antonie cel Mare, Scrisori, 4, 5)

"Față de Dumnezeu trebuie să-ți păzești conștiința curată, ca toate câte le știi că nu slujesc Lui, să nu le faci; față de părintele tău, ca să faci tot ce îți spune potrivit scopului pe care-l urmărește, neadăugând și netăind nimic; față de oameni trebuie să-ți păzești conștiința, ca cele ce tu le urăști, altuia să nu le faci; iar față de lucruri trebuie să te ferești de trecerea măsurii în tot ce faci: în mâncare, în băutură și în îmbrăcăminte. Simplu grăind, toate câte le faci ca în fața lui Dumnezeu, ca să nu fii muștrat în vreo privință de conștiință."

"Neascultând de un povățuitor iscusit, nu-ți dai seama de limitele puterii tale, te supraevaluezi, n-are cine te face atent la scăderi și greșeli ale tale."

"Mintea încălzită de dorul lui Dumnezeu, nu mai acordă atenție gândurilor străine de El. Inima nu se mai îngustează prin plăcerea pentru lucrurile mărginite la care se referă aceste gânduri, ci se încălzește de dragostea lui Dumnezeu cel nesfârșit și îi cântă cu foc." (Sfântul Simeon Noul Teolog)

"Omul este o corabie mică, în care se află lei și balauri, otravă și răutate, cărări bolnave și prăpăstii fără sfârșit. Dar, tot acolo este și Dumnezeu, sunt și îngerii, viața și Împărăția Domnului, lumina și Apostolii, cetățile cerești și comorile de har: acolo, în sufletul omului, sunt toate."

"Învățătură din constrângere nu e făcută să rămână, dar cea care pătrunde în suflet prin dragoste și bunăvoință, aceea rămâne acolo pentru totdeauna."

"Dumnezeu stă împotriva celor mândri, iar celor smeriți le dă har."

JURNAL DE GOSPODINĂ

Tort de fructe însiropat

Ingrediente blat:

- 300 gr. făină;
- 300 gr zahăr;
- 6 ouă;
- 10 linguri apă caldă;
- Praf de copt; esență de rom; esență de vanilie.

Mod de preparare:

Se separă albușul de gălbenuș. Se mixează gălbenușurile cu zahărul până devine spumă, se adaugă apa caldă și se mixează. Adăugăm praful de copt și esențele, la urmă adăugăm făina. Se pune la cuptor 30-45 min. Se face testul cu scobitoarea. După coacere se lasă să se răcească.

Ingrediente umplere:

- Banane, ananas;- Kiwi, fructe exzotice;- Frișcă sau fondant;	- Cremă de vanilie;- Cremă de ciocolată.

Mod de asamblare:

Se taie blatul în trei și se însiropază cu un sirop făcut din 300 ml. apă și 10 linguri zahăr, se fierbe și se lasă la răcit, se adugă esență de rom. După ce foile de blat au fost însiropate se pun cremele și fructele între foile de blat. Se ornează cu frișcă sau cu fondant, după gustul fiecăruia.

Ciorbă de burtă

Ingrediente:

- 3 kg. burtă de vită;- 1 kg. oase de miel;- 1 ceapă;- 2 morcovi;- 1 ardei;	- 500 gr. smântână;- 6 gălbenușuri;- 2 lămâi;- verdeață;- 5-6 căței de usturoi.

Mod de preparare:

Se pune la fiert oasele de miel și se ia spuma din când în când. Între timp se pregătesc legumele: se taie ceapa în două, ardeiul, morcovii se dau pe răzuitoarea mică. Morcovii se călesc în puțin ulei.

Când oasele sunt fierte de jumătate se scot din apă și se aleg de carne. În apa în care s-au fiert oasele se adugă legumele, în afară de morcovi, să fiarbă pentru 15 minute, se strecoară zeama după care se aduga burta de vită tăiată fideluță, carnea scoasă de pe os și morcovul călit.

Se lasă să se fiarbă bine, se stinge focul, se lasă un pic la răcit; între timp se face mujdeiul de usturoi și se adugă în ciorbă. Se bat gălbenușurile împreună cu smântâna și zeama de lămâie. Acestă compziție se pune peste ciorba de burtă. Se potrivește cu sare după gust și verdeață.

Poftă bună!

Pagină realizată de doamna preoteasă Mariana Floroiu

POVESTEA VORBEI

„La Paștele Cailor”

Conform tradiției populare, atunci când Maica Domnului L-a născut pe Mântuitorul Hristos, în ieslea grajdului, animalele au luat și ele parte la mărețul eveniment. Se zice că pe cât de cuminți erau boii și oile, pe atât de gălăgioși erau caii din grajd. Ca mahnire a faptului că pruncul nu avea liniște, din pricina nechezatului cailor, Maica Domnului se zice că le-ar fi spus cuvântul: ”să nu se sature de mâncare decât o dată în an, la Înălțarea Domnului, când Fiul ei Se va fi înălțat la Cer. În ziua în care caii „își prăznuiesc” Paștele, pentru un ceas, ei se satură de păscut iarba câmpului.

Paștele cailor este sărbătorit în ziua Înălțării la Cer a Mântuitorului, adică în joia din săptămâna a șasea de după Paști. Spre deosebire de alte sărbători, Paștele cailor nu are o dată fixă, aceasta fiind influențată de data serbării Paștilor. Probabil că și din această cauză a luat ființă vorba "la Paștele cailor", însemnând o dată neștiută încă, fără o zi exactă în calendar.

Astăzi, prin expresia „la Paștele cailor”, omul de rând înțelege „niciodată”, însă aceasta este o greșeală, pentru că vorba se referă la ceva instabil, la ceva ce se va petrece cu siguranță, însă nu se știe când. De asemenea, cuvântul mai poate însemna ceva ce se petrece foarte rar. Greșeala înțelegerii actuale asociază această vorbă cu aceea de „la Sfântul așteaptă”, care ar putea avea același sens.

Despre vorbire

Adaptare după Anton Pann

Îmbucătura mare să-nghiți
Și vorba mare să n-o zici.
Deși îmbucătura cea mare
Se înghite cu-necare.
Căci vorbele celor mari
Sunt ca smochinele de dulci,
Iar vorbele celor mici
Sună ca niște nuci.
Zice un înțelept: Sau taci,
Sau zii ceva mai bun decât tăcerea!
Dacă vrei să trăiești liniștit,
Să nu vezi, să n-auzi, să taci!
Vorba-și are vremea ei,
Nu să o trănțești când vrei.
Că de voi zice, vorbă se face,
De nu voi zice, venin se face.
Sau: Limba vacii este lungă
Dar la coada-i tot n-ajunge.
Sarea-i bună la fiertură
Însă nu peste măsură.
Că unde este vorbă multă,

Acolo munca este scurtă (puțină)
Totdeauna, cine are limbușia,
E mai rea decât beția.
Acela se pune la ciorbă
Una-ntr-alta tot să soarbă,
Astfel nu-ți dă pas la vorbă.
Până-și găsește naș să-i zică:
-Stai, că nu-ți e gura chioară!
Ține rândul ca la moară!
Aici la râșniță nu e,
Care când o vrea să puie.
Limbutul n-are cine să-l asculte.
Și el spune, -ndrugă multe.
Și silă de vorbă-și face,
Tot să trăncănească-i place.
Parc-a mâncat picioare de găină.
Și-l tot râcâie la inimă.
De aceea săracul n-are nici haină,
Nici la inimă vreo taină.
Totdeauna vorbele cele ferite,
În piață și-n moară-s vorbite.

COLȚUL COPILĂRIEI

O minune s-a făcut

Era un copil care nu prea voia să asculte de părinți. Într-o seară își visă îngerul său păzitor. Speriat copilul întreabă:

- "Cine ești?"
- "Îngerul tău păzitor". Răspunse îngerul cu blândețe.
- "De ce vii la mine?"
- "Dumnezeu m-a trimis să îți spun ceva!"
- "Ce anume?"
- "Acolo sus în cer îngerii vor ca tu să încerci să îți asculți părinții."
- "Cum se face asta?"
- "E foarte ușor. Ascultă cu atenție!"
- Îngerul îi spuse tot ce trebuie să facă.
- "Și dacă cumva nu voi asculta?"
- "Voi trimite până te trezești un pitic pe care numai tu îl vei vedea. El îți va spune ce trebuie să faci."
- "Pot să îl prezint prietenilor mei?"

- "Doar tu îl vei putea vedea."

A doua zi copilul văzuse piticuțul.

- "Cum te numești"? Întreabă copilul.

- "Mihăiță. Dar nu mai vorbi că te vor auzi părinții tăi!"

- "Bine!"

Mihăiță îi spuse ce trebuia să facă la micul dejun.

- "Andrei, hai la masă?"

Andrei veni repede și își sărută scurt mama. Mamei nu-i veni să creadă ce făcea Andrei. Cei trei serveau micul dejun pregătit de mama.

- "Du-te la joacă Andrei"! Spuse mama.

- "Nu! Eu vreau să te ajut să strângi masa."

Andrei a continuat tot așa, ascultând de mama și de tatăl său cu ajutorul piticuțului. Părinții au trăit fericiți cu un copil mai cuminte până la adânci bătrâneți.

Condeiu

de C. Alin Bălăsoiu

Poezii, povești, nuvele,
Multe-a scris la viața lui,
Este clar, fără el pierde,
Orice operă-a oricui!

El a scris tot ce există,
Tot ce lume-a cunoscut.
Totul – fără-a lui peniță,
Ar fi fost de nevăzut!

El, cu știința-i infinită,
Și cu inspirația lui,
A condus, de obosită,
Chiar și mâna scribului!

Dar acum "Uite-o greșeală!
Nu așa ti-am spus să scrii!
Măi poet, tu nu ai școală?
Fabulezi numai prostii?"

Și se hotărî o lecție,
Autorului să-i dea
Și scăpă, ca din greșeală,
Cerneală pe opera sa.

Supărat nevoie mare
Pe condeiu ce-i stricat,
L-azvârli în depărtare
Și un alt condei și-a luat!

Când ești numai o uneltă
O roțiță-n alte zeci,
Tu chiar crezi că Lumea-n treagă
Va dispăre dacă pleci?

Un condei are valoare,
Doar în mâna care scrie,
Folosind a lui culoare,
O poveste, o poezie

GHICITORI

*Cuie mici cu măciulie,
Strălucesc pe cer o mie.
Dar când iese soarele,
Fug de-și rup picioarele.
(eleletS)*

*Ascuns în cămașa verde,
Miezul de foc nu se vede.
Când mănânci o feliuță,
Parcă suflă-n muzicuță.
(elenepeP)*

SEATUL MEDICULUI

Accidentul vascular cerebral (AVC) - Stroke (en). Generalități.

Un accident vascular cerebral apare atunci când un vas de sânge (o artera) care duce sângele la nivelul unei zone a creierului se sparge sau este blocat de un cheag sangvin. În câteva minute, celulele nervoase din acea zonă sunt afectate și pot muri în câteva ore, iar partea corpului controlată de zona afectată a creierului, nu mai poate funcționa adecvat. În cazul în care apar simptome ale unui AVC, este necesar un tratament de urgență, exact ca și în cazurile de infarct miocardic. Cu cât tratamentul medical este început mai rapid după apariția simptomelor, cu atât mai puține celule nervoase vor fi afectate permanent.

Simptome. Simptomele accidentului vascular cerebral impun un consult medical de urgență. Simptomele generale includ debutul brusc al stării de amorțeală, slăbiciune sau paralizie a feței, brațului sau piciorului, de obicei pe o parte a corpului; tulburări de vedere la un ochi sau la ambii, ca vedere neclară, încețoșată, cu pete, vedere dublă sau pierderea vederii; confuzie, tulburări de vorbire sau de înțelegere a cuvintelor celorlalți; tulburări de mers, amețală, pierderea echilibrului sau a coordonării; dureri de cap severe. Simptomele accidentului vascular cerebral ischemic, diferă de cele ale celui hemoragic. Simptomele depind de asemenea de localizarea cheagului sangvin sau a hemoragiei și de extinderea regiunii afectate. Simptomele AVC ischemic (cauzat de un cheag ce a blocat un vas sangvin) apar de obicei în jumătatea corpului opusă zonei din creier în care este cheagul. De exemplu, un AVC în partea dreaptă a creierului dă simptome în partea stângă a corpului. Simptomele unui AVC hemoragic (cauzat de o sângerare în creier) pot fi similare celor produse de AVC ischemic, dar se deosebesc prin simptome legate de tensiunea crescută în creier, cum ar fi dureri de cap severe, grețuri și vărsături, "înțepenirea" gâtului, amețeli, convulsii, iritabilitate, confuzie și, posibil, inconștiență. Simptomele unui AVC pot avansa în curs de câteva minute, ore sau zile, adesea în mod treptat. De exemplu, slăbiciunea ușoară poate evolua spre o incapacitate de a mișca brațul și piciorul de pe o parte a corpului.

Dacă accidentul vascular cerebral este provocat de un cheag de sânge mare (ischemic), simptomele apar brusc, în câteva secunde. Dacă o arteră îngustată deja de ateroscleroză este blocată, de obicei simptomele se dezvoltă gradat, în curs de câteva minute, ore, sau mai rar, în câteva zile. Dacă în timp apar mai multe accidente vasculare cerebrale de mici dimensiuni, persoana respectivă poate prezenta o modificare treptată a gândirii, comportamentului, echilibrului sau a mișcării (demență multi-infarct). Nu sunt totdeauna ușor de recunoscut simptomele unui AVC mic. Ele pot fi atribuite greșit vârstei mai înaintate sau pot fi confundate cu simptomele provocate de alte afecțiuni și care pot fi asemănătoare.

Consecințe. *În afara dizabilităților fizice mai evidente care pot apărea după un AVC, mai pot apărea: modificări în rapiditatea cu care sunt făcute activitățile; modificări ale judecății, rațiunii; modificări ale emoțiilor; modificări ale percepțiilor (capacitatea de a aprecia distanța, mărimea, poziția, ritmul mișcărilor, forma și relația dintre părțile componente ale unui întreg); tulburări de memorie; probleme datorate neglijării părții afectate a corpului. De aceea se recomandă ca aceste probleme să fie discutate cu un doctor care va oferi suportul necesar și poate oferi sugestii pentru ameliorarea acestor probleme.*

De reținut! *Persoanele care sunt în stare de inconștiență imediat după un accident vascular cerebral au cea mai mică șansă de vindecare completă. Unele persoane pot avea o recuperare dificilă din cauza localizării și a extinderii leziunii creierului. Totuși, mulți oameni se recuperează foarte bine. Nu se poate prezice cu exactitate cât de mult se va recâștiga din abilitățile fizice anterioare. Cu cât se păstrează mai multe abilități imediat după un accident vascular cerebral, cu atât sunt mai multe șanse ca persoana respectivă să fie independentă după externarea din spital. După un accident vascular cerebral, pacienții de regulă, au cel mai mare progres în capacitatea de a merge în primele 6 săptămâni. Cea mai mare parte din recuperare are loc în primele 3 luni; vorbirea, echilibrul și abilitățile necesare pentru activitatea de zi cu zi se refac mai lent și pot continua îmbunătățirea în primul an; circa jumătate din persoanele care au avut un accident vascular cerebral au probleme legate de coordonare, de comunicare, de raționare sau de comportament, care le afectează munca și relațiile interpersonale; după un accident vascular cerebral, membrii familiei pot învăța moduri pentru asigurarea persoanei în cauză a suportului pentru reabilitare și de a-i oferi încurajare.*

De aceea, în orice pierdere a puterii sau senzației în mâini, picioare sau față, orice tulburare de vorbire, articulare a cuvintelor sau formulare a frazei, orice tulburare de vedere, distorsionare a imaginii sau pierderea câmpului vizual, orice tulburare de echilibru sau coordonare nou apărută, orice episod de confuzie în gândire, trebuie sunat urgent la Ambulanță pentru ajutor, pentru că timpul este foarte important în tratament și recuperare. Timpul cel mai prețios ("golden time") pentru tratament, este în primele 4 ore de la debutul simptomelor și în prezent sunt multe soluții de tratament, iar dacă se ajunge în timp util la un spital care are Unitate pentru accident vascular cerebral (Stroke Unit/ Emergency Department), șansele de recuperare sunt foarte mari.

Acționați rapid! Mimica feței: *puneți persoana din fața dumneavoastră să zâmbească. Colțul gurii nu se ridică sau altă asimetrie. Brațele:* *puneți persoana din fața dumneavoastră să ridice ambele mâini. Una din mâini pierde din putere și nu este capabilă să se mențină ridicată. Vorbirea:* *puneți persoana din fața dumneavoastră să repete cuvinte simple sau să răspundă la întrebări știute (data nașterii, adresa, nume copii). Apar dificultăți de exprimare, de articulare sau de memorie. Dacă observați oricare din simptomele de mai sus, telefonați de urgență la Ambulanță (111) și dați toate detaliile observate!*

*Material realizat cu ajutorul Domnului Doctor Daniel Dinică, medic la
Serviciul de Urgențe al Spitalului „Capital and Coast” din Wellington.*

MEDITAȚII

Vă propunem în încheiere o altă poezie spre meditație, sperând să aducă tuturor o rază de bucurie și nădejde în bunătatea lui Dumnezeu.

Trenul Vieții

de Traian Dorz

*Un lung tren ne pare viața,
Ne trezim în el mergând,
Fără să ne mai dăm seama
Unde ne-am suit și când.*

*Fericirile sunt halte,
Unde stăm câte-un minut.
Până să ne mai dăm seama,
Sună..., pleacă..., a trecut...*

*Iar durerile sunt stații,
Lungi, de nu se mai sfârșesc...
Și, în ciuda noastră parcă,
Tot mai multe se ivesc.*

*Arzători de nerăbdare,
Înainte tot privim,
Vrem s-ajungem tot mai iute,
La vreo gară ce-o dorim.*

*Ne trec zilele, trec anii,
Clipe sfinte și dureri,
Noi trăim hrăniți de visuri,
Și-nsetați după plăceri.*

*Mulți copii voioși se urcă.
Câți în drum n-am întâlnit,
Iar câte-un bătrân coboară,
Trist și frânt, sau istovit...*

*Vine-odată însă vremea
Sa ne coborâm și noi...
Ce n-am da atunci, o clipă
Să ne-ntoarcem înapoi?!*

*Căci, pe când privind în urmă,
Plângem, timpul ce-a trecut...
Sună gara veșniciei!...
Am trăit, dar n-am știut...*

